

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/53/2014
Identifikačné číslo spisu: 5111010128
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:5111010128.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvinenej ml. P. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2014 v Bratislave dovolanie obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2013, sp. zn. 2 To 42/2013, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej ml. P. M. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo 14. januára 2013, sp. zn. 1 T 17/2011, bola obvinená ml. P. M. uznaná za vinnú z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v období od 30. decembra 2007 do 5. februára 2008 v K., na ul. F. č. XXXX/XX z bytu Ing. E. U. odcudzila finančnú hotovosť 4.700,- USD, ktoré mal on ukryté v krabíčke v skrini v spálni, čím spôsobila Ing. E. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., ul. F. č. XXXX/XX, škodu v celkovej výške 3.499,- Eur.

Okresný súd Žilina (ďalej len súd prvého stupňa) za to obvinenú ml. P. M. odsúdil podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/, § 38 ods. 3, § 117 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 119 ods. 1 Tr. zák. jej súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Zároveň ju súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal nahradiť poškodenému Ing. E. U. (ďalej len poškodený) škodu v celkovej výške 3.499,- Eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podala ml. P. M. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Vladimíra Mikuša odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku. Dôvody odvolania doplnila prostredníctvom svojho obhajcu v samostatnom písomnom podaní doručenom súdu prvého stupňa 29. apríla 2013.

Krajský súd v Žiline (ďalej len odvolací súd) uznesením zo 4. septembra 2013, sp. zn. 2 To 42/2013, odvolanie obvinenej ml. P. M. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Z hľadiska podaného dovolania je podstatná argumentácia odvolacieho súdu (na str. 7 - 8 odôvodnenia) v súvislosti s odvolacou námietkou ml. P. M. o porušení jej práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť tým, že v jej prípade nebol zohľadnený vek a výsluchy boli vykonané bez prítomnosti obhajcu a zákonného zástupcu, ktorý postup bol v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi konanie proti mladistvým podľa § 336 a nasl. Tr. por.

Odvolací súd vyhodnotil námietku obvinenej ml. P. M., týkajúcu sa porušenia práva na obhajobu, za nedôvodnú a z toho dôvodu aj neakceptovateľnú. V odôvodnení uviedol, že zo spisového materiálu je zrejmé, že k vzneseniu obvinenia došlo 27. marca 2009 (č.l. 2 spisu), teda po dovŕšení osemnásteho roku veku obvinenej. V tejto súvislosti odvolací súd, poukazujúc na ustanovenie § 347 ods. 2 písm. b/ Tr. por. uviedol, že citované ustanovenie vylučuje použitie ustanovení § 336 až 346 Tr. por. (konanie proti mladistvým) v prípade, ak dôjde k vzneseniu obvinenia až po dovŕšení osemnásteho roku veku obvineného. V prejednávanej veci mala P. M. v čase vznesenia obvinenia už skoro 19 rokov, čo v jej prípade vylučuje použitie ustanovení o povinnej obhajobe. Citované ustanovenie § 347 ods. 2 písm. b/ Tr. por. má totiž procesné účinky (nepoužijú sa ustanovenia Trestného poriadku o konaní proti mladistvým), hmotnoprávne ustanovenia o trestnosti mladistvých ním nie sú dotknuté. Odvolací súd zdôraznil, že za tejto procesnej situácie bolo potrebné procesné úkony vykonané v prípravnom konaní vrátane výsluchu P. M. ako obvinenej považovať za procesné bezchybné, keď obvinená bola riadne o svojich právach, vrátane práva na obhajobu, riadne poučená už pred prvým výsluchom dňa 3. júna 2009. Zo spisu je zároveň zrejmé, že P. M. pri výsluchu nevyužila právo zvoliť si obhajcu, tohto práva sa výslovne vzdala (č.l. 10 spisu). Pokiaľ obhajoba namietala neúčast' zákonného zástupcu obvinenej P. M. pri jej výsluchu, v dôsledku čoho tiež malo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu, odvolací súd zdôraznil, že zákonný zástupca mladistvého má práva podľa § 35 Tr. por. len do nadobudnutia plnoletosti mladistvého, čo v súdnej veci vzhľadom na vyššie uvedené splnené nebolo.

Prvostupňovému súdu bolo 22. júla 2014 doručené dovolanie obvinenej ml. P. M. (ďalej len obvinená), ktoré podala prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Vladimíra Mikuša. Dovolanie smeruje proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a obvinená v ňom uplatnila dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

Vo vzťahu ku všetkým uplatneným dôvodom spoločne argumentovala tým, že v konaní bola najskôr vypočúvaná ako mladistvá v pozícii svedkyne bez prítomnosti zákonného zástupcu, pričom na základe tejto výpovede, na ktorú bola navádzaná, jej následne bolo vznesené obvinenie pre prečin krádeže, z ktorého sa necíti byť vinnou. Z uvedeného dôvodu nepovažovala za podstatné, že jej obvinenie bolo vznesené až po dosiahnutí plnoletosti. Ďalej prvostupňovému, ako aj odvolaciemu súdu vyčítala, že škodu ustálil na 4.700,- USD bez toho, aby poškodený preukázal, akou celkovou sumou uloženou v tejto krabíčke disponoval a tiež, aby hodnoverným spôsobom preukázal, že z tejto sumy mala byť odcudzená práve čiastka 4.700,- USD a že túto sumu odcudžila práve ona. Takýmto postupom oba súdy porušili zásady trestného konania tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. zák. (správne Tr. por. - pozn. dovolacieho súdu). Z tohto dôvodu mal súd podľa obvinenej odkázať poškodeného s jeho nárokom na občianske súdne konanie podľa ustanovenia § 288 ods. 1 Tr. zák. (správne Tr. por. - pozn. dovolacieho súdu). Na základe uvedených skutočností obvinená navrhla, aby „Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. uznesenie Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2013, sp. zn. 2 To 42/2013 ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina zo 14. januára 2013, sp. zn. 1 T 17/2011, zrušil a postupom podľa ustanovenia § 23 ods. 1 prikázal vec inému súdu toho istého druhu a stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.“

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že sa môžu v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvinenej vyjadriť.

Túto možnosť využil prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení (v spise na č.l. 313 - 314) uviedol, že sa s obsahom dovolania nestotožňuje. Podľa jeho názoru uznal súd obvinenú za vinnú na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pri plnom zachovaní zásady bezprostrednosti a ústnosti. Dokazovanie bolo na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom a v súlade s právom obvinenej na obhajobu, keďže pri vykonávaní všetkých dôkazov bol prítomný jej obhajca. Zákonné podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvinenej boli takisto splnené.

K námietke týkajúcej sa porušenia práva na obhajobu uviedol, že k vzneseniu obvinenia došlo až po dovŕšení osemnásteho roku veku obvinenej, preto sa v zmysle § 347 ods. 2 písm. b/ Tr. por. na toto konanie nevzťahovali ustanovenia Trestného poriadku upravujúce konanie proti mladistvým (§ 336 - § 346 Tr. por.). K námietke týkajúcej sa náhrady škody uviedol, že výrok o náhrade škody považuje za zákonný, lebo výška škody bola v konaní riadne preukázaná.

Prokurátor v závere vyjadrenia uviedol, že obvinená v dovolaní poukazuje na rozpory v skutkových zisteniach, ktoré uplatňovala už v podanom odvolaní a odvolací súd sa s nimi v dostatočnej miere vysporiadal. Namietané rozpory v skutkových zisteniach označil prokurátor za nepodstatné, keďže zabezpečené dôkazy tvoria ucelenú logickú reťaz, ktorá jednoznačne vedie k záveru o vine obvinenej.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinenej podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

K dovolaniu sa vyjadril aj poškodený, ktorý v podstate uviedol toľko, že o vine obvinenej nemá najmenšie pochybnosti, jej dovolanie preto považuje za nedôvodné a vníma ho len ako snahu predĺžiť súdne konanie a oddialiť náhradu škodu, ku ktorej ju súd zaviazal.

Spisový materiál spolu s dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 28. augusta 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvinenej a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ust. § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011).

Obvinená v dovolaní ako prvé namietala porušenie práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť tým spôsobom, že bola v konaní najskôr vypočúvaná ako mladistvá v pozícii svedkyne, bez prítomnosti zákonného zástupcu, pričom na základe tejto svedeckej výpovede, na ktorú bola navádzaná, jej následne bolo vznesené obvinenie. V tomto postupe videla porušenie práva na obhajobu, pričom za nepodstatnú označila okolnosť, že k vzneseniu obvinenia došlo až po dosiahnutí plnoletosti.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osobe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení v konečnom dôsledku zásadným spôsobom.

K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že totožnú námietku obvinená uplatnila už v odvolacom konaní. Odvolací súd sa s touto jej námietkou riadne zaoberal a vyrovnal sa s ňou (na str. 7 odôvodnenia) spôsobom zodpovedajúcim stavu veci a zákonu. S uvedenou argumentáciou dovolacieho súdu sa preto dovolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Pre úplnosť uvádza, že hoci sa obvinená v prípravnom konaní výslovne vzdala práva zvoliť si obhajcu, tak v konaní pred súdom názor zmenila a svojím zastupovaním poverila advokáta JUDr. Vladimíra Mikuša, ktorý k obhajobe obvinenej pristupoval aktívne a zodpovedne, čo potvrdzujú aj zápisnice z jednotlivých pojednávaní.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvinenej porušenie práva na obhajobu nezistil, tobôž nie jeho porušenie zásadným spôsobom, ako to predpokladá uplatnený dovolací dôvod.

Ako ďalší v poradí obvinená v dovolaní uplatnila dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine treba k tomu dovolaciemu dôvodu uviesť, že z citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento dôvod dovolania sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádia

dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonné dôkazy aj reálne opierať.

Avšak tento dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na fázu hodnotenia dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky obvinenej k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvinenej, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ako posledný obvinená v dovolaní uplatnila dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani doplniť. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho

charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolacie námietky, ktoré sa týkajú skutkových zistení a hodnotenia dôkazov, stoja teda jednoznačne mimo rámec dovolacieho dôvodu o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V dovolacom konaní tiež platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

V kontexte vyššie rozvedených právnych záverov vyplývajúcich z ustálenej rozhodovacej praxe boli námietky obvinenej, „že súdy škodu ustálili na 4.700,- USD bez toho, aby poškodený preukázal, akou celkovou sumou uloženou v tejto krabičke disponoval a tiež, aby hodnoverným spôsobom preukázal, že z tejto sumy mala byť odcudzená práve čiastka 4.700,- USD a že túto sumu odcudzila práve ona“, posúdené dovolacím súdom ako námietky výlučne skutkového charakteru, teda smerujúce proti správnosti a úplnosti skutkových zistení súdov oboch stupňov.

Takéto námietky nielenže stoja mimo uplatnených dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por., ale navyše tieto z obsahového hľadiska nenapĺňajú ani žiaden iný dôvod dovolania predpokladaný Trestným poriadkom, lebo, ako už bolo vyššie v texte viackrát prízvukované, tento procesný predpis neumožňuje dovolaciemu súdu skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej trestnej veci dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. nie sú dané, preto dovolanie obvinenej s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.